Aytuğ Sakallıoğlu ile "Galatasaray hep kazanır ve kazanacaktır" - röportaj Rengigül Ural

Galatasaray camiasının saygın, kıymetli üyelerinden oluşan özel bir grubun içinde olduğum için mutluyum. Birbirimizle saygı ve sevgi içerisinde her gün iletişim halindeyiz. Bu değerli grubumuzun bir kıymetli üyesi de Aytuğ Sakallıoğlu.

Aytuğ Bey bize her sabah Galatasaray haberlerinin içinde olduğu ajans press'i zarif ve içten günaydın'ı ile birlikte gönderir. Kendi kendine vazife edinişi, sorumluluk üstlenişi vardır. Ücreti mukabil bir kişiye iş yaptırabilirsiniz. O kişi de kendi yeteneklerine göre yerine getirir. Ancak bir vazifeyi gönülden üstlenmek bambaşka bir sorumluluk bilincidir ki Aytuğ Bey işte böyle örnek alınası Galatasaraylı bir iş adamı. Öyle ki bazı gün haberleri gönderemediğinde üzüntüsünü dile getirir. Ben de içimden gelerek "Değerli Aytuğ Bey, takdire şayan bir karakteriniz var. Vazife üstleniyorsunuz gönülden. Yerine getiremeyince üzülme emojisi ile duygularınızı dile getiriyorsunuz." diye takdirimi belli ederim.

"İyi akşamlar Rengigül Hanım. Son derece nazik ve içten yorumunuz için çok teşekkür ederim. Sizin bu tarz konulardaki yorumlarınıza hayranım, bir cümleden bir karakterin önemli özelliklerini yakalayıp yorumlayabiliyorsunuz. Gerçekten öyleyim, sorumluluk benim için içten gelen bir vazife. Bu haberleri ilettiğim gruplardan birinde şirketimdeki şoför arkadaşlarım da var ama "geciktim" veya "gönderemedim üzgünüm" demekten hiç gocunmuyorum. Benim için önce insanlara değer vermek var, her kim okurlarsa… Çok teşekkür ediyorum, gururla utandım. Gruba da yazacağım müsaadenizle. Hürmetlerimi iletiyorum. Aytuğ"

"Bize anneannem evden çıkarken "bir misafir ile dönecekmiş gibi bırak ki utanmayasın" derdi. Sabah da "yatağınızı düzeltmeden okula gidilmez" derdi. Daha nice… Evet, eğitim başka kültür bambaşka." diye de bir yazı yazmıştım.

Bu yazıma Aytuğ Bey şöyle cevap vermişti: "Tekrar iyi akşamlar. Ahhh, öyle güzel yazmışsınız ki, kendimi gördüm. Evden çıkarken hep böyle bırakırım. Bu benim önce kendime saygım. Eve temizliğe gelen yardımcımın o gün çarşafları değiştireceğini bilsem de yatağımı yapmadan çıkmam. Sevgiyle, saygıyla, Aytuğ"

"İş hayatında başarılı olmak isteyenlere yol gösterici hayat prensiplerinden biri. Kendine saygı. Eve gelen yardımcı da bu prensipleri bilerek daha dikkatli olur, doğal olarak. Prensipli yaşam ayna gibi. Bu tip karakterleri İskoçya ya da Londra'daki akademisyenlerde veya o ülke eğitiminden geçmiş kişilerde görürüz. Prensip, sözün senet olduğu ülkelerde. İngiliz size soru sorar, o cevaba güvenir. Ancak takip eder. Tam emin olduğunda muteber bir insansınızdır. Kafkas kültürü de eskiden böyle imiş. Benzer özellikler."

"Yine doğru bir noktayı yakaladınız. Dayanamadan bir minik bilgi vereceğim, şirketimiz dünya otomotiv sanayinde zamanın önde gelen ama maalesef sonra birçok köklü İngiliz şirketi gibi sade markası kalan Lucas Industries'in ortaklığı ile kurulmuş, sonrasında 100% Türk sermayesi olarak bizlerin kontrolüne geçmiş bir şirket. Ben de Lucas tarafından bana verilen Londra fabrikasındaki staj şansını iyi değerlendirmiş ve henüz 30 yaşında iken İngiliz kontrolündeki YK tarafından "Managing Director" olarak atanmış bir yöneticiyim. Yani minik bir İngiliz dokunuşu var. Saygılarımla, Aytuğ"

Böyle bir başlangıcı biraz da kendisini tanıyalım diye aktarmak istedim. Yine kendisini tanıtmaya devam edelim sonra sözü Aytuğ Bey'e bırakacağım, sorularımı sorarak.

"Galatasaraylılık budur, kardeşliktir, dayanışmadır. Dün biz bekleriz, bir başka gün diğer arkadaşlarımız, ağabeylerimiz, kardeşlerimiz ve sonunda GS hep kazanır ve kazanacaktır. Aytuğ"

Kıymetli Aytuğ Bey, Galatasaray Lisesi ile yolunuz nasıl kesişti?

Galatasaraylı olmamın ana sebebi, dünya güzeli anneciğimin babası ve çocukluğumda çok sevdiğim ama maalesef benim Galatasaray Lisesi'nin sınavını kazandığımı göremeden kaybettiğimiz rahmetli dedemdir.

Galatasaraylılığım, Fethi dedeciğimle yaptığım sohbetler yanında, onun zamanında satın almış ve o günün imkanlarına göre çok özen göstererek cilt ettirmiş olduğu, 1940'lı yılların sonlarına ait olan ''Galatasaray'' dergilerini defalarca okumakla pekişmiştir. (Bu arada söz konusu 5 cilt dergi günü geldiğinde kulübümüz müzesine emanet edilmek üzere özenle muhafaza edilmektedir.)

Bu sebeple daha henüz 8-10 yaşlarında başlayan Galatasaray Lisesi'nde okuma arzusu sınava yaklaştığımız yaşlarımda tam bir tutku haline gelip, o zaman anneciğimin beni birinden diğerine taşıdığı sınav sürecinde, diğer önemli kolejleri de kazanmış olmama rağmen ''eğer Galatasaray Lisesi'ni kazanamaz isem hiçbirinde okumam, seneye sınava tekrar girerim'' diyecek ve bu argümanı aile büyüklerine dahi kabul ettirecek derecede ''vazgeçilmez'' hedefim olmuştu. Ve ne mutlu ki başarmıştım.

Neler öğrendiniz? Size neler kattı?

Bu soru, ''neler katmadı?'' diye olsaydı cevaplamak inanın daha kolay olurdu, Değerli Rengigül Hanım.

Gözünüzde şöyle bir canlandırın lütfen, 11-12 yaşlarında, büyük çoğunluğu erkeklerden oluşan, kızlı erkekli 100'den fazla çocuk bir araya geliyor, sınıflarındaki tanışma ve ilk dersler sonrası, henüz nerede olduklarını dahi tam olarak algılamamışken evlerindeki ortamlarından ve lezzetlerden çok uzakta bir akşam yemeği sonrası kendilerini ebeveynlerinin yataklarını özenle kurup sonrasında ayrıldıkları yatakhanelerinde kalabalık içinde ama yapayalnız buluyorlar.

Türkiye'nin dört bir yanından gelen bizler hep birlikte büyüdük, birlikte olgunlaştık, dostluğu, kardeşliği, paylaşmayı ve aslında kısacası hayatı öğrendik. Tüm kardeşlerim için geçerli bu genelleme sonrası biraz kişiselleştirirsem, lisede geçen yıllarım bana genlerimde de olduğuna inandığım ''paylaşımcı ve hümanist'' bir insan olmanın yanında hakkımı hep aramayı, asla pes etmemeyi ve sonuna kadara mücadele etmeyi öğretmiştir.

"Galatasaray Liseli olmak"ı, kültürünü, ülkemdeki önemini gelecek kuşaklara aktarabilir misiniz lütfen?

Ülkemizin en eski eğitim kurumlarında biri olan Galatasaray Lisesi, ''Mekteb-i Sultani'' olarak başladığı Saraya üst düzeyde eğitimli insanlar yetiştirme görevini Cumhuriyet döneminde de devam ettirerek ülkemizi başarı ile temsil eden nice aydın diplomatlar, siyaset bilimciler, tıp bilimlerinde ön plana çıkmış nice doktorlar, ödüllere doymayan değerli sanatçılar ve binlerce emekçiye iş imkânı sağlayan nice sanayici, iş insanları ve profesyonel yöneticiler yetiştirmiştir.

Böylesine kaliteli ve geniş bir yelpazede çıktı veren bir sistemin ülkemiz için önemi yadsınamaz. Ve tabii ki böylesine güçlü ve değerli bir sistemin ''çıktısı'' olmak biz bireyler için de geçerlidir.

Galatasaray Lisesi, gerektiğinde bir köprü altında evsizlerle oturup onlarla aynı şişeyi ve sohbeti paylaşabilme, gerektiğinde ise üzerinde smokini elinde kadehi ile en ağdalı sohbetlere katılabilme beceri ve sağduyusuna sahip ''halk'' insanları yetiştirir.

Bununla birlikte, Galatasaray Liseli olmak onlarca, yüzlerce kardeşe ve ağabeye sahip olmak demektir. Hiç kopmayan ve koparılamayacak kadar sağlam olan bağlara sahip olmak demektir.

Sizi en çok etkileyen hocalarınız?

Bizler hem Türk hem de Fransız Hocalarımızdan eğitim alma şansına sahip olmuş bir jenerasyonuz. Onları birbirinden ayırmak haksızlık olur. Oldukça ''haşarı'' bir öğrenci olarak hepsini minnetle, saygıyla ve ebediyete göçmüş olanlarını da rahmetle anıyorum.

Sizi en çok etkileyen kitaplar?

Lise yıllarımda öyle çok etkilendiğim bir kitap hatırlamıyorum maalesef. Sanırım daha çok hemen her konudan dergiler okurduk. Benim için ise en önemlileri yurt dışı kaynaklı müzik ve otomobil sporları dergileri olurdu. Ahh, eski dergiler denilince Gırgır dergisini anmamak mümkün mü? Bugünlere göre ifadenin ne kadar özgün olabildiği yıllarmış ☹

Sizi en çok etkileyen etkinlikler?

Galatasaray'ımızın maçlarına gitme dışında en önemli etkinliğimiz Milliyet gazetesinin düzenlediği ''Liseler Arası Müzik Yarışmaları'' idi. Bütün bir sene heyecan ile yarışmayı bekler, kızlı erkekli gruplarla çok keyifli bir hafta sonu geçirirdik.

Unutamadığınız anılarınız?

Böylesine güzel bir ortamda paylaşılan 8 sene her birimiz için unutulmayacak anılarla doludur.

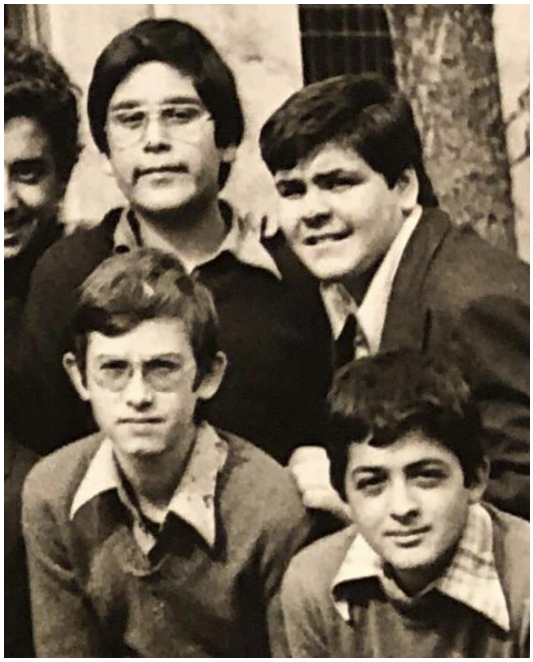

Yakın zamanda kaybettiğimiz bizim canımız kardeşimiz ülkemizin de değerli bir sanatçısı Rasim Öztekin'i de anmak için bir vesile olması adına aslında başrolde benim olduğum ve onun da kurmuş olduğu Youtube kanalında keyifle anlattığı bir anımızı paylaşmak istiyorum.

Sanırım, 10 ya da 11. sınıfta idik, günlerden muhtemelen Çarşamba çünkü Pazartesi birleştirilen harçlıklar keyifle ve layıkıyla ☺ harcanmış, evden getirilmiş olan yiyecekler paylaşılmış ve bitmiş, sonuç olarak açız.

Bu durumda bedelsiz tek kaynak, her zaman olduğu gibi, okulun yiyecek ambarı idi. Genelde birimiz gider, çaktırmadan veya kapıyı zorlayarak içeri süzülür ve 1-2 somun ekmek ile eğer bulduysa, ki bayram olur, beyaz peyniri geri verilmemek üzere ambardan ödünç alır ve afiyetle paylaşırdık. Ancak çoğu kez sade ekmek veya ekmek arası kuru soğana talim etmek zorunda kalırdık.

O gün görev bana düşmüş, ambardan bir somun ekmeği almış başka ne bulurum diye etrafa bakınırken, bizim ''Çavuş'' dediğimiz okul görevlilerinden biri beni fark ederek ve ''hop n'oluyo?'' gibisinden laflarla üzerime doğru hızla gelmeye başladı. Baktım Çavuş Abi yeni ve laf anlatmak kolay olmayacak hemen ambarı terk ettim ve koşar adım yürümeye başladım. Arkama bir baktım bizimki koşarak geliyor. Hemen okulun en uzun koridoruna daldım ve koşmaya başladım. Ben önde, o da peşimi bırakmaya niyeti olmaksızın arkada. Baktım olmayacak, koridorun dibinden sağa dönüp, sınıflardan birine girip izimi kaybettirmeye karar verdim.

Koridordaki sınıflardan birine kapısını adeta kırar gibi daldım ve hemen köşeye giderek saklandım. Bizde sınıflar çok büyük olduğu için dışarıya cepheli sınıflarda kapıdaki pencereden içerinin tamamını göremezsiniz. Çavuşun da her bir sınıfa girip tek tek arama yapmayacağını düşündüm. Yanıldığımı düşünüyorsunuz değil mi? Hayır haklı çıktım, Çavuş muhtemelen pencereden içeri bakmış ancak içeri girmemişti.
Girmemişti, çünkü sınıfta ders vardı!
10-15 saniye sonra arkamı döndüm, ne göreyim, korkudan adeta dilini yutmuş genç bir kadın Hoca, bana şaşkınla bakan 25 kadar küçük sınıf öğrencisi kardeşim, hepsi tarif edilmez bir şaşkınlık içerisinde bana bakıyor. Utancımdan dibe batmış bir şekilde muhtemelen koyu kırmızıdan bordoya çalan bir surat ile ''özür dilerim hocam, her şey kontrol altında merak etmeyin'' gibisinden bir şeyleri söylediğimi ve usulca sınıftan çıktığımı hatırlıyorum. Çavuş ortalıkta yoktu ve Allah'tan yoktu yoksa bu kez önde koşan o olacaktı.

Hem Galatasaray Liseli hem Galatasaraylı olmak nedir? Nasıl bir sorumluluktur? Köklü bir okuldan günümüze gelebilen bu saygın dünya markası ve bu kültür nasıl devam etmelidir, gelecek kuşaklara nasıl aktarırsınız?

Özellikle Avrupa futbolunda kazanmış olduğu başarılar Galatasaray'ın spor konusunda saygın bir dünya markası olmasına yol açmıştır. Senelerdir çok seyahat eden biri olarak gittiğim her ülkedeki sohbetlerde konuşulan konu ne olursa olsun eninde sonunda Galatasaray'ın sorulduğuna ve ne kadar çok tanındığına şahit oldum. Buradaki tek üzüntüm, Galatasaray'ın bu kadar tanınmasına sebep olan başarıları ekonomik olarak bir artıya çevirememesidir.

Bu aşamada iki tespit yapmak gerekirse;

- Bu kulübün Galatasaray Lisesi köklü bir okuldan geliyor olması onu yurt içi ve dışındaki diğer kulüplerden ayıran en önemli özelliğidir.
- 2000'li yıllarda aldığı üstün uluslararası başarılar ile Galatasaray tüm ülkenin gururu olmuş ve bu da Galatasaray'ın halkın takımı olması özelliğini pekiştirmiştir.

Son yıllardaki yanlış yönetim tarzı, hiç kusura bakmasınlar ama ''Galatasaray''ın değerlerini anlamadan Galatasaray'ı yönetmeye kalkışmaları, her kulübe nasip olmayan bu iki özelliği bir araya getirmek yerine ayrıştırmaya sebep olmuştur.

Bu açıdan bakıldığında hem Galatasaray Liseli hem de Galatasaraylı olmak çok önemli bir sorumluluktur. Etki tepki doğurur. Son yıllarda yapılan ''yönetim tarzı'' hataları bir takım taraftar kitlesini ''Lise karşıtı'' bir konuma taşırken, bazı liseli arkadaşlarımızın da ''liseci'' duygularının pekişmesine yol açmıştır.

Bunu ortadan kaldırmak için yönetimlerin taraftarı ''doğru'' yönlendirmesi kadar, Galatasaray kültürü ile yoğrulmuş Liseli üyelerimizin de bu konuda adeta yol gösterici ''Ağabey'' rolü oynaması gerektiğine inanıyorum.

İşte bu sebeplerle son kongremiz çok önemli idi ve sağ duyu ile önemli adımlar atıldı.
Ve işte bu gözlemim, kongre sonrası ''Galatasaray hep kazanır ve kazanacaktır'' dememe vesile oldu.

Size yaşamınızdaki prensipleri, çalışma azmini aşılayan anne ve babanızı ve atalarınızı bizlere aktarabilir misiniz?

Ne güzel bir soru! Evlatları olmaktan onur duyduğum güzel insanları soruyorsunuz bana. Annem, İzmir'de doğup ilk, orta ve lise eğitimini orada tamamlayıp, devlet memuru Fethi dedemin Bandırma'da görevli olduğu sırada yine orada yedek subay askerliğini yaparken tanıdığı babama gönlünü kaptırarak Adapazarı'na gelin gelen son derece alımlı, uzun boylu, kültürlü, modern, tam bir Atatürk Türkiye'si kadını.

Babam ise, Adapazarı'nın en eski ve köklü ailelerinden birinin çocuğu. (Bu arada aile köklerimizin aslen Makedonya ya uzandığını sonraki yıllarda öğrenmiş bulunuyoruz). O zamanlarda tüm aile bireyleri eski büyük evlerde hep birlikte oturuyor. 3 erkek kardeşin en küçüğü babam, kendi değimi ile ''Aile 'den ceketini alarak ayrılan'' ilk kişi. Annem ile herkesten bağımsız kendi özgürlüklerini birlikte yaşamak isteyen çok güçlü bir karakter.

İzmir'de ve en özgür şartlarda yetişmiş canım annemin, 1960 yılında gelin geldiği Adapazarı'ndaki bazı tutucu yaklaşımlara rağmen kısa kollu bluz ve etekle dolaşmasına sürekli destek olan ve modern Türkiye kavgasından hiç vazgeçmeyen canım babam, oto elektrik tamirciliği ile başladığı iş hayatını 150 yıllık İngiliz otomotiv firması ile ortaklığa götürmeyi başarabilen gerçek manada müteşebbis bir iş adamı. Sanırım az ve öz anlatabildim değerli anneciğimi ve rahmetle andığım babacığımı.

Dünya ve ülkemizin içinde bulunduğu teknoloji, covid-19 ile değişen ve değişmekte olan tüm sektörleri düşünerek sizin deneyimleriniz ile otomotiv sektörünü, geleceğini aktarabilir misiniz?

Otomotiv sektörü gençliğimden beri içinde bulunduğum ve tabii ki çok iyi tanıdığım bir sektör. Biz Lucas Elektrik A.Ş. olarak her ikisi de motorun birer parçası olan ancak kendi başlarına da birer motor olarak nitelendirilebilecek alternatör ve marş motorları üretiyoruz. Bu ürünlerden marş motoru aracı çalıştırma faaliyetine karar verdiğinizde aracınızın motoruna ''ilk'' hareketi veren motor, diğeri ise aracın motoru çalıştıktan sonra devreye giren ve akünüzü şarj eden alternatör.

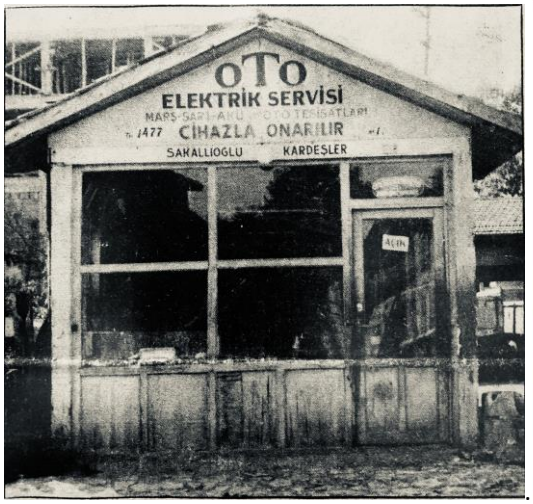

Avrupa birliği ile olan gümrük birliği anlaşmasını takiben eden yıllarda, çevresel yönetmeliklerinde sık sık değişmesi ve sürekli yeni regülasyonların zorunlu hale gelmesi ile birlikte zaten ekonomik miktarlarda üretim yapılamıyor olması, ülkemizde otomobil motoru üretimini maalesef önemli oranda azaltılmasına, globalizasyon ile birlikte de neredeyse tamamen durmasına ve ithalata dönülmesine sebep olmuştur.

İmalatını yaptığımız ürünlerin genel olarak ithal edilen motorların üzerinde yer alıyor olması sebebi ile bizim iş hacmimiz motorların halen ülkemizde üretildiği tarım ve iş makinaları sektöründe üretim yapan firmalar ile yoğunlaşmıştır.

Tüm dünyada başta binek araçlarda olmak üzere elektrikli araçlara doğru hızlı bir talep artışı var. Bu araçlar için elektrik motoru üretmek gündemimizde olmakla birlikte ürünlerimizin halen kullanıldığı hibrid ve klasik içten yanmalı motorlar teknolojilerinin özellikle zirai araçlar sektöründe uzunca bir süre daha kullanılmaya devam edeceğini öngörmekteyiz.

Bizim çocukluğumuzda tarım konusunda dünyada kendi kendine yeten 3-5 ülkeden biri olan ülkemizde kırsaldan şehirlere göç ve bu sektörde yıllardır uygulanan yanlış politikalar sonucu çiftçilerimiz rekabet gücünü kaybetmiş ve birçok gıda ithal edilir hale gelmiştir. Oysa şimdi, Covid-19 ile birlikte tarım ürünlerinin ve ulusal yeterlilik oranlarının önemi bir kez daha anlaşılmıştır.

Covid-19'un sade bizim sektörümüze değil hemen hemen tüm sektörlere önemli bir etkisi de hammadde ve tamamlayıcı ürün tedarikinde olmuştur. Gelişmiş ülkeler arasında başlayan ekonomik savaşlar, Covid-19'un olumsuz etkileri ile birlikte sektörde ciddi oranda parça tedariki sorununa yol açmış olup dünya devi araç üreticilerinin özellikle elektronik parçaların tedarik zincirinde yaşanan problemler ve gecikmeler sebebi ile üretimlerine ara vermek durumunda kaldıkları haberleri dünya basınında sık sık yer alır hale gelmiştir.

Tüm sanayi firmaları orta ve uzun vadede Çin'e bağımlılıklarını azaltmak hedefine girmişlerdir. Tüm ülkelerce yerlileştirme faaliyetlerinin başlatılmış olması yanında Çin'e alternatif ülke arayışları da hızlandırılmıştır. Bu konuda aslan payının daha çok uzun süreler rekabetçi olarak kalacağını öngördüğüm Hindistan'ın olacağını düşünüyorum. Rekabet gücümüz sınırlı olmakla birlikte Türkiye'nin de bu değişen global stratejinden olumlu yararlanacağını ümit ediyorum.

Çok kısaca özetlemek gerekirse, Covid-19;
- ''Tarım''ın değerinin anlaşılmasına,
- ''Globalleşme''nin sorgulanmasına sebep olmuştur.

Galatasaray lider bir spor markamız. Otomotivin içinde de spor sektörü var. Turizm ve spor konusunda turizm-otomotivi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Otomotiv ve Motor Sporları her zaman iç içe olmuştur. Futboldan sonra dünyada en çok seyirci çeken sporlardan biri de motor sporları ve özellikle ''Formula One-F1'' yarışlarıdır. Bu sporların uluslararası olma boyutu da ele alındığında turizm için olan önemi de ortaya çıkmaktadır.

F1 yarışları yer aldıkları hafta sonu sürecinde 200.000 – 350.000 kişi tarafından canlı olarak izlenmekte olup hemen her milletten ziyaretçinin buluşmasına yol açmaktadır.

20 yıla yakın motor sporları geçmişine sahip ''emekli ☺'' bir pist yarış pilotu ve 15 yaşından bu yana Galatasaray'ımızın maçlarını takip eden bir izleyici olarak, bu iki sporun bu kadar seviliyor olmasının herkesin kendini bu sporlarla fazlaca özdeşleştiriyor olmasından kaynaklandığını gözlemlemişimdir.

Hemen her futbol seyircisi, amatörce veya profesyonelce oynamamış dahi olsa en azından çocukluğunda topun peşinde koşturmuş olduğundan hareket ile maçta oynayan futbolcuları kıyasıya eleştirme hakkına ve bilgisine sahip olduğunu düşünmektedir. Bırakın, ''ah o topa öyle mi vurulur?'' gibisinden cümleleri, ''ben olsam atardım bu golü'' gibi kendisi ile özdeşleştirmeler maç izlerken çok sıkça duyduğumuz cümlelerdir.

Günümüzde hemen herkesin araç kullanma ehliyetine sahip olması da birçok motor sporları izleyicisine profesyonel yarış pilotlarını kendisi ile özdeşleştirmesine sebep olabilmektedir. Bu iki seyirci gurubunun ortak fanatizminden faydalanma fikri 15 yıl kadar önce ortaya atılmış ve günümüz F1 yarışları formatına benzer ve yarış takımları dünyanın önde gelen futbol kulüpleri tarafından oluşturulan ''Superleague Formula'' yarışları düzenlenmiştir.

Dünya markası olduğunun bir diğer kanıtı olarak ülkemizden bu şampiyonaya katılım daveti sadece Galatasaray'a yapılmıştır. Tüm masrafların sponsorlarca karşılanmasını ve sezon sonunda edilen karların spor kulüpleri ile paylaşılmasını öngören bu sistem, yaşanan muhtelif sorunlar ve Formula F1 organizasyonunca önemli bir alternatif tehdidi olarak gözüküyor olması sebepleri ile 2 sezondan öteye gidememiştir maalesef.

Bu veya benzeri bir projenin ileride tekrar gündeme gelebileceğini düşünüyorum.

Yoğun iş temponuz, iş sorumluluklarınız, Galatasaray tutkunuz ile sorumluluklarınız dışında nasıl dinlenirsiniz? Yoksa dinlenirken de çalışır mısınız? Hayatınızın içinde musiki nasıl yer alıyor? Hayatınızın içinde yapmaktan en haz aldığınız uğraşlarınız açısından soruyorum.

Her biri tam bir hobi olarak nitelendirilemeyecek olsa da yapmaktan haz aldığım birçok uğraş var. En önemli özelliklerimden birinin yalnız kalmaktan hiç sıkılmadığım çünkü sürekli olarak kendime yapacak bir iş bulabilmeyi becerdiğim olduğunu düşünüyorum.

Adeta totomda bir iğne ile yaşıyorum, miskin miskin oturmak veya şekerleme misali bir gündüz uykusu çok nadiren başarabildiğim şeyler. Vücudumu yoruyor olsa da sürekli birtakım uğraşlar içinde olmak zihnimi dinlendiriyor.

Çocukluğumda pop müzik ile başlayıp, ergenliğimde Hard Rock, olgunlaşma çağımda klasik Jazz ve smooth Jazz ile devam eden müzik iyi bir dinleyici olarak hayatımda her zaman olmuştur. Evimde seyredilen görsel bir program olmadığında sürekli müzik çalar.

En çok haz aldığım uğraşlara gelince ilkinin, yurt içi ve yurt dışında senelerce pistlerde yarıştığım Caterham Super7 aracıma atlayıp aynı araca sahip diğer eski pilot arkadaşlarımla bir araya gelerek ve genelde güzergâh ve konaklama gibi tüm detaylarını benim planladığım geziler olduğunu düşünüyorum.

1954 yılında İngiliz Lotus Formula1 araçlarını dizayn eden Colin Chapman tarafından dizayn edilen bu araçlar halen korudukları klasik görünümün altında kullanımı zor ve yorucu olmakla birlikte son serece eğlenceli olan güç/ağırlık oranı oldukça fazla olan birer mühendislik harikası barındırırlar.

Buna karşın, içlerinde hiç ama hiçbir lüksü barındırmayan ancak çıkardıkları motor sesinin biz eski yarışçılar için en hoş musiki anlamına geldiği bu araçlar ile İstanbul'dan başlayıp Yunanistan, Makedonya, Hırvatistan, İsviçre, İtalya ve Fransa'nın en güzel kentlerine yaptığımız, ancak son iki senedir bazı sebepler ile gerçekleştiremediğimiz, seyahatler en keyif aldığım anların başında gelmektedir.

Daha sık yapabildiğim ve beni gerçekten dinlendiren ve keyif veren uğraşım yemek yapmaktır. Yaptığım ve bence başarılı olmuş tüm tariflerimi fotoğrafları ile birlikte aynı formatta saklıyorum. Kim bilir belki bir gün kitap haline gelecek kadar tarife ulaşırım. Herhangi bir yemeği ilk kez yapacaksam öncesinde hiç üşenmeden ciddi bir vakit ayırıp kitaplarımı karıştırıyorum, yerli yabancı web sitelerine göz atıyorum, çevremdeki tecrübeli insanlara danışıyorum ve tüm bunların çıktısı olarak kendi tarifimi oluşturuyorum. Sonra imalata başlıyorum ve bazen ilkinde, bazen ikincide, bazen de üçüncüde veya sonrasında arzu ettiğim tada ulaştığımda ''tamam'' tarifim budur diyerek notlarıma ilave ediyorum.

Elimin lezzetli olduğu söyleniyor. Yemeklerime klişeleşmiş bir deyim olarak dendiği gibi ''aşk'' falan katmıyorum ancak ''sabır'' (donmuş veya hazır malzeme, düdüklü tencere kullanmıyorum), rakı veya şarap ile müzik katıyorum. Yani benim için yemek yapmak tam bir keyif ve zihnimi dinlendirme süreci oluyor, müziğimi koyuyor, içkimi alıyor, önlüğümü takıyor ve başlıyorum çalışmaya.

İş ve cemiyet hayatında başarılı olmak isteyen gençlere hangi deneyimlerinizi aktarmak istersiniz?

Gençlere iş hayatı ile ilgili en önemli tavsiyem, sırası ile, yapmaktan keyif aldıkları alacakları işlere dair eğitim alarak bu işlere soyunmaları, kendilerine zor da olsa ulaşabilecekleri makul hedefler koymaları, hedeflerine ilerlerken sabırlı olmaları asla pes etmemeleri ve önlerine çıkabilecek fırsatları iyi değerlendirerek çok çalışmaları olacaktır.

Ben lafla verilen nasihatlere pek kulak asmam, benim için somut örnekler önemlidir. Bunun içindir ki kâğıda dökemediğim hiçbir projeye inanmam. İnandığım ve çıktığım hiçbir yoldan da gerekli bir sebep olmadıkça geri dönmem.

Bu sebeple, biraz uzunda olsa yukarıdaki tavsiyelerime kendim ile ilgili somut örnekler vermek istiyorum;

Muhtemelen yakın ailemizde tıp doktoru olmadığından ve teknik eğitim kökenli babamın da işlerinden dolayı çocukluğumda aile büyükleri tarafından hep mühendislik okumak üzere yönlendirilmişimdir. Bilirsiniz, bizlerin zamanında mühendis olmak denilince de başta akla gelen makine, elektrik ve inşaat mühendislikleri olurdu. Bana da uygun görülen de makine mühendisliği idi.

Galatasaray Lisesi'ni sınıfta kalmaksızın bitirmeyi başarmış ancak haylazca geçen yılların hesabını üniversite sınavında makine mühendisliğini kazanamamakla ödemiş ve Fransa'nın yolunu tutmuştum. Fransa'dan bana gönderilen ''kabul'' yazısı bir yanlış anlama sonucu benim talepte bulunduğum okul yerine çok daha zor bir devlet üniversitesinden gelmiş ve sadece ilk sınıfı geçebildiğim hüsran dolu 3 yılın sonunda kafam oldukça karışık ve hüzünlü bir şekilde bu maceraya kendi isteğimle son vererek Türkiye'ye dönmüştüm.

Adapazarı'nda ilk okulumun birincisi olarak başlayan, taşradan gelerek Galatasaray Lisesi'ni kazanma başarısı ve ortaokulda sürekli teşekkür/takdir belgeleri ile doruğa ulaşan öğrencilik kariyerimin her ne kadar önünde Galatasaray da yazsa bir ''lise'' diploması ile sona ermesini kabullenmem mümkün değildi.

Mühendislik dallarını detaylıca araştırarak hedeflerime en uygun dalın Endüstri Mühendisliği olduğuna karar verdim ve 24 yaşımda tekrar üniversite sınavına girdim ve kazanmayı başardım.

Kendimden ortalama 7 yaş küçüklerle yeniden başladığım üniversite hayatımın henüz 3. yılının başında ''yarı-zamanlı'' çalışmaya başlamış, 4. yılının başında ise evlenmiş ve müdürlük seviyesine dahi yükselmiştim.

Çalışma ve iş hayatını birlikte götürmem sonucu ileride kullanacağım bazı dersleri hocalarımla tartışacak kadar iyi öğrenmiş, lazım olmayacakları da geçer notlarla idare etmiş olmama rağmen, eğer doğru hatırlıyorsam, bölümümü 5'cilik gibi bir ortalama ile bitirmiştim. Bir başka değişle, eğitim hayatımdaki Galatasaray Lisesi'ni kazanmak olan ilk hedefimden sonra Endüstri Mühendisi olma hedefime de ulaşmıştım. Sanırım bu paylaşım ne istediğini bilmek, bunu hedeflemek ve bu yolda pes etmemek adına doğru bir örnek olacaktır genç kardeşlerim için.

Bir sonraki hedefim ise çalıştığım şirkette zirveye çıkmak ve şirketimizi farklı hedef ve başarılara taşımaktı. 28 yaşımda iken tarafıma şirketimizin yönetimine hâkim İngiliz ortaklarımız tarafından Londra'daki fabrikalarında onların sistemlerini incelemek adına bir staj fırsatı tanındı. Buradaki işlerimden dolayı 2-3 ayda bir fabrikaya gelmem de gerektiğinden yaklaşık 1.5 yıl süren bu staj fırsatını kimsenin benden beklemediği bir şekilde adeta bir kitap kalınlığında bir rapor hazırlayarak sonuçlandırdım. Raporumda alenen şirketin yönetimine talip olduğumu, şirkette önemli değişikler yapılması gerektiğini ve bana bu görev verildiği taktirde belirlemiş olduğum hedeflere nasıl ulaşacağımı, kurmak istediğim organizasyon yapısını, bu organizasyonda yer alacak herkesin görev tanımını ve zaman/aksiyon çizelgelerini dahi içeren uygulama sürecini tablolarını anlattım ve yönetime sundum.

Henüz 30 yaşımda iken İngiliz yönetimi tarafından hem Yönetim Kurulu Üyesi hem de Genel Müdür olarak, o zaman CEO vb. terimler olmadığı için profesyonel yöneticilikte İngiltere'deki en yüksek unvan olan ''Managing Director'' sıfatı ile şirketin başına atandım. İşte bu da genç kardeşlerim için verilen bir fırsatı çok çalışarak iyi değerlendirmeye somut bir örnek.

''Çok çalışmak'' demişken burada bir tavsiyem daha var genç nesillerimize. Önemli olan ''zamanında çok çalışmak'' tır.

İstisnalar kaideyi bozmaz diyerek, iş hayatımızın 23- 25'li yaşlarda ve bekar olarak başladığını düşünürsek, hayatımızın o döneminde hedeflerimize ulaşmak üzere çalışmak için o kadar çok zamanımız var ki. Özel hayatınızdaki en önemli konular, kız veya erkek arkadaşınız ile bu hafta sonu ne yapacağınız, tuttuğunuz takımın maçları ve benzeri konular. Beyin dağarcığınızın ve gün içindeki vaktinizin 100 kapasitede olduğunu varsayarsak belki de %90-%95 i boş ve sizin işinize odaklanmanız için müsait.

Derken evleniyoruz, dağarcıkta şimdi birine daha yer ayırıyoruz. Çalışma zamanımızda azıcık kısalıyor. Bu akşam paydos sonrası biraz daha çalışayım diyorsunuz ancak mümkün değil çünkü o akşam eve misafir var veya ebeveynleriniz özlemiş sizleri yemeğe bekliyor.

Derken çocuğunuz oluyor. Hoppala, dağarcığımızda bir yer daha işgale uğruyor. Hem de en önemli yer. O sizin her şeyiniz. O akşam çalışmaya devam edemiyorsunuz, zaten 2 gecedir siz gittiğinizde uyuyor oluyor, bari bu gece erken çıkın. Eyvah, bir de aniden hastalandı. Gitti ertesi gün, siz işte olsanız bile aklınız telefonda, gelecek haberde.

Okul zamanı geldi ne mutlu ama bir dakika ''çocuk bezi'' maliyeti ile başlayan ilave bütçe de şimdi de ''okul bedeli'' diye kocaman bir delik var. Aynı kapasitedeki dağarcık şimdi eşiniz, çocuğunuz, yaşam bütçeniz gibi yeni unsurlar ile de yoğunlaşıyor.

Zaman çabuk geçiyor, bir bakmışız çocukların ergenlik çağları bitmiş üniversite yaşındalar. Yeni konularımız üniversite sınavı, yurt içi veya yurt dışında iyi bir üniversitenin bütçesi falan derken yaşları ilerlemiş olan ebeveynlerimizin sağlık problemleri başlıyor. Haydaa, tüm öncelikler alt üst. Akşam kalıp çalışmak mı? Mümkün değil, bırak onu tam tersine yarın izin alıp kayınvalideyi doktora götürmek lazım.

Derken çocuklarımızın hayata attıkları ilk adımlara destek, tüm çabalara rağmen teker teker kaybettiğimiz büyüklerimizin üzüntüsü ve yaşımız gereği bizlerde başlayan sağlık problemleri. İşe ayrılabilen kapasite minimuma iniyor.

İşte bunun için ''zamanında çok çalışmak'' gerçekten çok önemli. İmkânınız olan o dönemlerde çok çalışarak kat ettiğiniz yollar ve edindiğiniz tecrübe ileriki dönemlerde size hediye olarak geri dönüyor, maddi ve manevi açıdan. Bugün yeri geliyor günde 3-5 farklı toplantıya katılmak ve karar almak zorunda kalıyorum. Ancak geçmişte çok çalışarak edindiğim tecrübe sayesinde, uzun zamanlar harcamaksızın bunu başarabiliyorum.

Bu döngüye, okulumu kaytararak Galatasaray maçlarına kaçtığım dönemlerde değerli babacığımın bana söylediği ve ne demek istediğini yıllar sonra tam olarak anladığım bir cümleyi daha somut bir örnek olarak söylemek istiyorum.

''Bugünkü küçük zevkler uğruna gelecekti büyük zevkleri harcama'' derdi babacığım.

O yaşta iken o günkü küçük zevkin ‘’açık tribünde’’ güneş ya da yağmur altında maç izlemek anlamına geldiğini biliyordum da ‘’büyük zevkin’’ bugün için takımımın maçlarını stadın en güzel koltuklarında izlemek olduğunu o zamanlar algılayamamıştım.

Gençlerimize deneyim aktarmam istenince biraz fazla uzattım biliyorum ama ben bu konulardaki paylaşımlarımızın her zaman önemli ve yararlı olduğuna inanıyorum. Deneyimlerin paylaşıldığı herhangi bir konferansta, bir seminerde, bir söyleşide akılda kalabilecek bir cümlenin dahi insanın hayatını değiştirebileceğine inananlardanım. Onun için, izninizle, bir iki cümle daha ilave etmek istiyorum.

Çok çalışalım ama özel hayatımıza, hobilerimize her zaman yer ayıralım. Yine benden bir örnek; gençliğimde muhtemelen günde 14 saat civarı çalışmışımdır ortalama olarak ama yurt dışı iş toplantıları ve fuarlar hariç neredeyse hiçbir hafta sonu çalışmadım. Bir başka değişle, kontağı kapatabilmeyi, işten kopabilmeyi hep başardım.

Ne mutlu ki bana hayatta yapmak istediğim her şeyi yapabildim Rengigül Hanım. 18 yaşımda iken yarış pilotu olmak istiyordum. Olmadı, olamadı ama hiç vazgeçmedim bu tutkumdan. Aslen 12 yaşları civarında ağaç yaşken eğilir misali başlanılması gereken bu spora maddi imkanlarım el verdikten sonra 35 yaşlarımda başladım. Avrupa’nın en güzel pistlerinde yarıştım, nice kupalar kazandım.

Birkaç cümle de kaliteli bir yaşam tarzı ve cemiyet hayatı ile ilgili söylemek istiyorum; çok çalışın ve karşılığında en kaliteli yaşamı kendinize layık görün. Hak edin ve kendinizi ve şirketinizi layık olduğu şekilde temsil edin, en iyi sınıflarda seyahat edin, en güzel otellerde kalın, en güzel restoranlarda yemek yeme keyfini yaşayın. Bununla birlikte, başta sektörünüzle ilgili olmak üzere sivil toplum kuruluşlarında ve sosyal hayatı ilgilendiren dernek ve kulüplerde üye olun ve görevler alın derim.

Son olarak da röportajımızın Cumhuriyetimizin 98. yılını kutladığımız bu çok önemli ve özel haftaya denk gelmesi sebebi ile başta Ulu Önderimiz Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları olmak üzere, vatanımızın aziz topraklarını canları pahasına savunan ve asil milletimizin küllerinden yeniden doğmasını sağlayan tüm şehit ve gazilerimizi minnet ve rahmetle anıyorum.

Bu arada, ''küllerinden doğmak'' gibi tanımlamalar genç okurlarımızın kulağına klişeleşmiş gibi gelip fazla bir anlam ifade etmiyor olabilir. Çocukluğunu bugünkü ile mukayese edilmeyecek, örneğin bırakın televizyonu buzdolabı gibi önemli cihazların dahi evlerde olmadığı şartlarda yaşayan bizim jenerasyonumuz bunu doğal olarak daha iyi anlıyorsa da bizden önceki jenerasyonların bunun anlamını çok daha iyi bildiğini düşünüyorum.

Hani az önce demiştim ya ''bir seminerde, bir söyleşide akılda kalabilecek bir cümle'' bize çok şey katabilir, şimdi benim için önemli olan ve aklıma kazınmış bir cümleyi hatırladım. Sanırım 1990 yılı idi, Rotary Kulübü'nün düzenlediği ve benim de davetli olduğum bir toplantıda konuşmacı olarak yer alan ülkemizin değerli sanayicilerinden rahmetli Nejat Eczacıbaşı biz genç sanayicilere hitaben konuşmasında, ''Arkadaşlar, cumhuriyetimizin ilk yıllarında tek bir çivi dahi üretemiyorduk ama bakın ülkemizi sanayide hangi seviyelere getirdik, hiç moral bozmayın, biz bu kadarını becerebildiysek sizler daha iyisini yaparak ülkemizi gelişmiş ülkeler seviyesine çıkartacaksınız'' demişti. Bunu çok benimsedim ve hiç unutmadım.

Bunu sizler de unutmayın sevgili gençlerimiz, ülkemizi Atatürk ilke ve inkılapları ışığında çok daha ileriye götüreceğinizden bizlerin şüphesi yok, sizlerin de olmasın.

Değerli Rengigül Hanım, bana biraz eskiyi anımsattığınız, keyif almamı sağladığınız ama en önemlisi çok sevdiğim ve adeta misyonum olan ''genç'' nesillere fikirlerimi yansıtabilme imkanını sağladığınız için size çok teşekkür ediyorum. Sağlık ve mutlulukla kalınız lütfen.

Değerli Aytuğ Sakallıoğlu Bey ile röportajımız iş ve cemiyet hayatında başarılı olmak isteyenlere yol gösterici niteliğinde. Ayrıca sadece Galatasaray'a gönül vermiş sportmenler için değil spor tutkusunun insan hayatındaki önemini de vurguladığı için önemli. Geleceğe kaynak olacak değerdeki bu kıymetli röportajımız, RE Books Arts Kitaplığı İnceleme-Araştırma ve Röportaj bölümüne kayıtlı olacak ve gelecek kuşaklara da kayıtlı bir belge olarak aktarılacak. Bu yöntemim şu açıdan da önemli; tüm röportajlar birleştiğinde çok kıymetli bir sosyal tarihi de geniş yelpazede yansıtmış olacak. Kendisine çok teşekkür ediyorum ve örnek kişiliğinin örnek alınmasını diliyorum.

Aytuğ Sakallıoğlu:
1961 Adapazarı doğumlu. İlk okulu Adapazarı'nda tamamladıktan sonra eğitim hayatına Galatasaray Lisesi ve İstanbul Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği dalında lisans yaparak devam etti. Fransızca ve İngilizce biliyor.
1987 yılında evlenip, yıllar önce ayrılmış olmalarına, halen soyadını taşımasından onur duyduğu, hayattaki en iyi arkadaşlarından biri olan Servet Sakallıoğlu ile 1992 doğumlu Zeynep kızları var. Hayat döngüsünde birbirini bulmuş ''iyi'' insanların ilerleyen yıllarda bazı konularda anlaşamasalar dahi dost kalabileceğine inanan ve bunu başaranlardan biri.

Sosyal aktiviteler olarak: Galatasaray Spor Kulübünün üyeliği 40 yılını aşmış 6255 numaralı Divan Üyesi. Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı Mütevelli Heyeti Üyesi. Galatasaraylılar Yardımlaşma Sandığı Üyesi. Galatasaraylı iş insanları Derneği GSYİAD, eski Başkan Vekili ve Üyesi. Galatasaraylılar Derneği Divan Üyesi. Büyük Kulüp, Cerle D'Orient Üyesi. Marmara Yelken Kulübü Üyesi. Bunlarla birlikte Otomotiv Sektörünün önde gelen STK'larında Başkan ve Yönetim Kurulu Üyelikleri olarak hizmetleri ve halen devam eden üyelikleri var.